

Denne Bestemmelse er jo nu, som bekendt, hævet, og derved er Interessen for at have saamange Amtstuer, som muligt, for en stor Deel bortfaldet. De Omkostninger, der ville være forbundne med at faae disse Penge bragte til Amtstuen, ere virkelig saa ubetydelige paa Landet, at de ere for Intet at regne; jeg er selv i det Tilfælde at boe i et stort District, hvor der kun er een Amtstue. Vedkommende Sognekoged tager Skatterne med sig for Beboerne, naar han reiser op til Byen, hvor Amtstuen er, og Omkostningerne herved kunne kun blive nogle faa Skilling for Hver. Hvis man derimod vil oprette mange Amtsforvaltertjenester, som man da jo maatte lønne meget lavt, saa vilde Staten, og altsaa ogsaa Skatteyderne, vistnok være udsat for ganske andre Tab, end ved at Skatteyderne nu aarligt skulle give nogle faa Skilling, for at faa deres Skatter baarne til vedkommende Amtstue.

Finantsministeren: Jeg maa dog bevirgtige, hvad den ærede Rigsdagsmand anførte, at nu skulle den væsentligste Anledning til Ulemper for Skatteyderne ved faa Amtstuer i Jylland være hævet. I Modsetning dertil maa jeg nemlig anføre, at saa er det et syndeligt Phænomen, at ved hver eneste Amtstue, der i min Tid er bleven ledig i Jylland, er der andraget paa, at enten Amtstuen maatte deles, eller at Amtsforvalteren maatte paalægges at reise hen til et andet Sted to Gange om Aaret for at modtage Skatterne. Det Sidste har man indskrænket sig til af pecuniaire eller finansielle Hensyn, fordi man saalænge som muligt vilde undgaae at faae to Amtstuer af een; men jeg fordølger ingenlunde for mig selv, at ved den næste Vacance kan det gjerne være, at Forholdene kunne have udviklet sig saaledes, navnlig ved Udskyninger, at man bliver nød-

faget til at dele vedkommende Amtstue. Forøvrigt foreligger her slet ikke det Spørgsmaal, om Jylland kan faae flere Amtstuer eller ikke. Hvis det Spørgsmaal her forelaa saaledes, at Sagen skulde være afgjort dermed, at Jylland ikke skulde have flere Amtstuer, men at Sjællands Amtstueantal skulde indskrænkes, saa vilde jeg paa det Bestemteste modsætte mig det; thi dertil er Sagen aldeles ikke moden. Men jeg anseer ikke det omhandlede Vœndringsforslag, hvis det bliver antaget, for i fjerneste Maade at udelukke Regjeringen fra til samme Tid, som den foreslaaer f. Ex. en af de mindre sjællandske Amtstuer eller en Amtstue, som ligger i et stærkt besat Amtstuestrøg, indbraget, tillige at kunne foreslaae en Amtstue i Jylland deelt. — Den Sikkerhed, som vedkommende Embedsmænd efter den ærede Talers Mening skulde faae ved det af to ærede Landstingsmænd til § 4 stillede Vœndringsforslag, er dog bitte lille; thi de vedkommende Embedsmænd have aldeles ingen Garantie for, at Regjeringen, hvis dette Vœndringsforslag bliver antaget, vil finde sig foranlediget til at fremlægge et Lovforslag, og de have heller ingen Garantie for, at noget af de ærede Thing vil tage Initiativet i saa Henseende. Der vil altsaa ikke fremkomme Andet ved Vedtagelsen af det Vœndringsforslag, her foreligger, end det, som følger af sig selv, at, naar Regjeringen eller naar noget af de ærede Thing maatte finde Anledning til at tage Initiativet til at foreslaae en Forhøielse eller en Nedsættelse af Contoirholdet som en Følge af en Forandring i Forretningerne, saa kan det skee. Derimod er det vist, at Vœndringsforslaget faaer en Betydning, som jeg ikke kan erkende, at det nu har, i det Dieblif „Lov“ rettes til „Finantsloven;“ thi da indeholder det en Afvigelse eller en Undtagelse fra den almindelige Regel, at saadanne Forslag, som her er Tale om, skulle skee ved specielle Lovforslag.